

El diumenge de Rams comença commemorant l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Jesús és molt ben rebut i aclamat com si fos un rei. Amb cants i crits. Hi ha molta gent, una multitud. Però tota aquella gent de Jerusalem, després, molts pocs dies després, es va despistar i, tancats a casa, no van aparèixer per enlloc. ¿On eren la nit del Dijous Sant? Què van fer tot el Divendres Sant, quan s'enduïen Jesús cap al calvari? La por es va apoderar d'ells. Quan van venir les dificultats, van perdre la fe en Jesús.

No podem ser com aquella multitud de Jerusalem que avui aclama Jesús i l'endemà s'oblida d'ell. Això hem de tenir-ho molt present perquè en el camí de la fe succeeix molt sovint. Quan tot va bé, quan no es demana cap compromís a ningú, aleshores som multitud; però quan comencen de venir dificultats, també comencen les desercions. I quan arriba el moment de la creu, llavors són quatre gats els qui aguanten.

La naturalesa humana és així de contradictòria, inconstant, feble, en definitiva.

En el relat de la passió hi apareixen totes les misèries humanes. Tan sols Jesús mostra grandesa i immensitat d'esperit. La gran majoria dels qui intervenen en aquesta tràgica història no estan a l'altura del esdeveniments. La detenció de Jesús és fruit de la traïció. El seu procés judicial no té cap garantia. Els deixebles desapareixen esporàdicament. El poble demana sang. Pilat condemna iniquament un just i indulta un culpable. Els soldats injurien Jesús i els grans sacerdots se'n burlen. I Jesús mor aparentment abandonat de tothom, però abandonant-se a les mans del Pare.

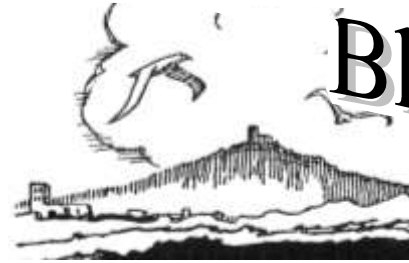
Fracàs, abandó, traïció, injustícia, violència, burla, dolor i mort... són els grans temes de la passió i aquests són també els grans temes del món d'avui.

La mort de Jesús és el gran acte de solidaritat de Déu envers els homes. Es miri per on es miri, no hauríem merescut mai un acte d'entrega de Déu a favor nostre com aquest. Compartint les misèries humanes, Jesús ens en salva. Dona un nou sentit a la vida humana.

Tant de bo que aquests dies de confinament ens animéssim a llegir reposadament un dels relats evangèlics de la passió. I Déu faci que després de meditar aquests fets salvífics, sapiguem confessar com el centurió al peu de la creu: "És veritat, aquest home era Fill de Déu."

Enric Roura

Parròquia Santa Maria Blanes

DIUMENGE
DE RAMS

5 d'abril de 2020

<http://www.parroquiesdeblanes.org>

SETMANA SANTA CONFINADA

¿Algú es podia imaginar que no podríem celebrar la Setmana Santa ni la Pasqua per causa d'una pandèmia?

Una vegada més la realitat ha superat la ficció. El món, que semblava que no es podia parar mai, està aturat en bona part (i se suposa que en actitud reflexiva). Les autoritats sanitàries en han cominat a restar tots reclous a casa. Pel bé comú, cal obeir.

Harem de seguir les celebracions litúrgiques d'aquests dies per la televisió. No serà igual que els altres anys, ens faltarà l'escalf comunitari. Això no obstant, podria ser que aquesta Setmana Santa tan atípica fos la que visquem amb més autenticitat, amb més recolliment, amb una sincera comunió amb tots els qui experimenten en la pròpia carn la passió i mort de Jesús: els ma-

lalts del covid-19, els moribunds, els seus familiars, el personal sanitari...

Portem setmanes vivint un Divendres Sant anticipat i els auguris del que vindrà després tampoc no són gens bons. Però arribarà la Pasqua. Aquest Divendres Sant no durarà sempre. I serà Pasqua si tots plegats sortim més humans d'aquesta experiència insòlita, més solidaris; amb l'esperit enfortit i no pas endurit.

P. S.: Aquests dies s'aplaudeix públicament el servei de molts col·lectius professionals. Jo també vull fer un gran aplaudiment als voluntaris del Servei d'Aliments de Càritas, que fan mans i mànigues per mantenir obert aquest servei bàsic, que cada dia rep nous usuaris.

Enric Roura, rector.

DE JOB AL CORONAVIRUS

Potser pot ajudar-nos ara una reflexió sobre el coronavirus a partir del llibre de Job, un dels textos més impressionants de la història de la humanitat. Recupero per a això un text que vaig escriure fa un temps:

El llibre de Job és una espècie de discussió sobre Déu: Job sosté que els seus dolors són immerescuts i injustos i, per tant, o no

són un càstig de Déu o és que Déu és injust. Però, després de vindicar això, Job no sap què fer ni com explicar el seu patiment.

Els seus amics, en canvi, mancats de tota experiència espiritual (de tot "coneixement de Déu" si volem mantenir una expressió molt estimada al Nou Testament) i que, sense saber-ho, només professen una

religió merament sociològica que els serveix com a mantell de seguretat, acusen Job de blasfem pel fet de pensar com pensa, el remetent a tot el misteri incomprensible de la creació i l'obliguen a reconèixer-se culpable.

En aquesta discussió, el drama té un moment d'inflexió quan Job s'adona que no només el seu dolor particular és injust sinó que tot aquest món es ple de dolors i sofriments injustos perquè és un món en el qual sempre acaba triomfant la maldat. Vegem aquest paràgraf impressionant: "*Els impius desplacen les fites dels camps i pasturen els ramats que han robat. S'emporten l'ase dels orfes i fan empenyorar el bou de la viuda. Bandegen els pobres fora del camí, els indigents no saben on refugiar-se. Com els ases salvatges al desert, els pobres surten de bon matí a la seva feina, a buscar el seu aliment... L'orfe és arrencat del pit de la viuda; als pobres, tothom els exigeix penyores*" (Job 24, 2-5.9).

Si en comptes de l'orfe i la viuda hi posem l'aturat i l'immigrant, i en lloc del bou i el ramat hi posem la casa o la feina, recobran actualitat aquestes paraules de Job sobre la nostra història.

La tradició religiosa judeocristiana ha estat acusada de vegades d'excessiu pessimisme sobre aquest món. No obstant això, quan l'ateu Marx, escriu que la història humana ha estat des dels seus orígens "la història de la lluita de classes", està dient de manera totalment laica (i potser un pèl reductiva) el mateix que sosté el judeocristianisme: que la història humana és sempre el relat de l'agressió i el domini d'uns homes sobre uns altres (això significa el mite de Caïn i Abel, situat en els mateixos orígens de la història). I que en una història d'aquest tipus no pot haver-hi espai per a Déu, perquè aquest domini és allò més contrari a la voluntat de Déu. "Tota pretesa fe religiosa que desconeix aquesta dada i

no la faci central en la seva cosmovisió, podrà ser més agradable però és també més cega i menys autèntica" (Quadern CJ 190, ¿Déu?, pàg. 17).

Tornem ara a el llibre de Job: quan en l'últim acte del drama, Déu pren la paraula, gairebé repeteix algunes argumentacions dels amics pel que fa al misteri incomprensible de la creació. No obstant això, crítica molt durament a aquests per haver sostingut que el dolor de Job era un càstig de Déu: el judici de Déu contra ells serà tan sever que només podran salvar-se si el mateix Job a qui havien maltractat, intercedeix per ells.

Amb això hauria d'haver quedat definitivament trencada la idea pseudoreligiosa dels béns i mals d'aquest món com a premis i càstigs de Déu... "Hi hauria d'haver quedat", he dit expressament: perquè 25 segles després, una infinitat de gent que es professen creients en Déu segueixen pensant com els amics de Job i veuen en les sorts i desgràcies d'aquest món, no pas triomfs de la maldat establerta sobre la justícia que clama (aquesta sol ser la visió bíblica), sinó premis i càstigs de Déu. Aquesta manera de pensar típic de tanta gent religiosa no només és radicalment anticristiana sinó que a més acaba essent generadora de mil ateïsmes, força lògics en aquest context que hem descrit.

Valgui com a conclusió que, per escàndolós que sigui el tema del mal a l'hora de parlar de Déu, aquest escàndol no pot explicar-se fent del mal un càstig de Déu i del benestar un premi de Déu. Des d'aquí, el tema de Déu està mal plantejat i falsificat per sempre. "El creient en Déu podrà dir que es fia d'Ell a pesar del mal; però mai creu en Déu com a explicació dels mals d'aquest món" (Quadern CJ 190, ¿Déu?, pàg. 17).

J. I. González Faus

PARLAR DE DÉU... O CALLAR SOBRE DÉU?

Confesso que em sento molt incòmode amb molts dels "discursos" sobre Déu que estic sentint enmig de la tragèdia que estem vivint. Discursos que "s'aprofiten" d'aquesta immensa tragèdia i d'aquest terrible fracàs que és la pandèmia del COVID-19 per parlar de Déu, de la seva necessitat, del pobres que som els humans i del necessari que és Ell. Alguna cosa així com "com n'estàveu d'equivocats"... No discuteixo la part de veritat que tingui aquest raonament, però sí que em molesta un cert to i un cert oportunisme de parlar sobre Déu "ara" que es veu en totes les seves dimensions la feblesa humana. Em nego a creure en un Déu que per a créixer i manifestar-se necessiti del fracàs humà. ¿És aquest el Déu que proclamava Jesús en dir "he vingut perquè tinguin vida i vida en abundància"? (Joan 10,10). O tornem a això de dir que aquesta vida no val ni importa res i que allò que importa és l'"altra" vida? I d'aquí, la pregunta amb què encapçalo aquesta reflexió: és temps de parlar de Déu o de callar de Déu? Potser, per no ser tan radical, ho puc formular d'una altra manera: de quin Déu hem de parlar? I com hem de parlar de Déu?

Crec que el primer moviment ha de ser el de callar, i callar molt abans de dir una paraula. Un temps de silenci necessari i dolorós, solidari i humil, davant tantíssim dolor acumulat durant tant de temps. No tenim dret a parlar de Déu si abans no hem fet nostre el silenci, les llàgrimes, la impotència, la ràbia de tantes i tantes persones de bé... i de mal, però persones humanes al cap i a la fi. I em sembla immoral sentir-se per damunt o exempts d'aquesta experiència d'humanitat.

En segon lloc, és necessari assumir que aquest temps és temps de temptació, en el sentit més dur de la paraula, com ho va ser –i de quina manera!–, el temps de la quarantena d'Israel en el desert. Temptacions (i pecats) en l'àmbit polític, dels uns i dels altres; temptacions (i pecats) en el camp de l'economia i de l'activitat empresarial i laboral; temptacions (i pecats) en l'àmbit de la convivència familiar i veïnal, que abocaran a ruptures i fracassos; temptacions (i pecats) en allò personal... i tots i cadascú hauríem de ser honestos a reconèixer els nostres. I aquest reconèixer-nos pecadors ens hauria de fer misericordiosos en les nostres actituds i humils, molt humils, en les nostres afirmacions i proclames.

I llavors, no abans, podem parlar de Déu. I, si no, és millor callar.

Però, de quin Déu parlem? I com? Del déu que "s'amaga" en la passió, com diu sant Ignasi. Rellegia aquests dies les lúcides paraules de Dietrich Bonhoeffer.

"No podem ser honestos sense reconèixer que hem de viure en el món "etsi Deus non daretur" [com si Déu no existís] (...). Déu ens fa saber que hem de viure com a homes que aconseguen viure sense Déu. El Déu que està amb nosaltres és el Déu que ens abandona! (Mc 15,34). (...) Davant Déu i amb Déu, vivim sense Déu. Déu clavat a la creu permet que el facin fora del món. Déu és impotent i feble en el món, i només així Déu està amb nosaltres i ens ajuda. Mt 8,17 indica clarament que Crist no ens ajuda per la seva omnipotència, sinó per la seva feblesa i el seu patiment".

Sí. La fe a vegades es fa molt fosca, l'esperança molt costosa, i la caritat s'esdevé com l'únic llenguatge possible.

Dario Mollà Llacer, S.I.

Mateu 8,17: "Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: *Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties*".